



Emil Brumaru

CERȘETORUL DE CAFEA

Copac sfios, iubirea-ntruna crește...

Copac sfios, iubirea-ntruna crește

Pîn' se-mbulzesc pe crengi fructele mari,

Ascunse-n frunze, rotunjind cerește

Dorințele ce le purtăm, hoinari

Prin roua plină de primejdii grele,

Fără să știm că sîntem ocrotiți

De îngerii ce au la tălpi obiele,

Fluturi și flori scoțîndu-le din minți.

Culesul va începe către seară?

Cine din noi va înțelege, blînd,

Că Dumnezeu în carne ne coboară,

Spre-a le lua cu mîna Lui din vînt?

Și-a le mușca-n miezul mustos,

cu sîmburi,

Ca să simțim că nu mai sîntem singuri...

